

РЕШЕНИЕ

№ 11453

гр. София, 10.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 03.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **5862** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.197, ал.2-3 ДОПК.

Образувано е по жалба на Б. К. Б., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № ПИ-150 от 31.05.2024 г., издадено от директора на Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция по приходите (НАП) [населено място], с което е оставена без уважение жалбата му вх.№ С240022-000-0267719 от 22.05.2024 г. срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) № С240022-022-0032189 от 10.05.2024 г. на публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ на ТД на НАП София.

Излагат се съображения за незаконосъобразност на решението и потвърденото с него ПНОМ поради противоречие с процесуалния и материален закон. Жалбоподателят твърди, че обжалваното решение не е мотивирано съгласно чл.121, ал.4 от ДОПК, а публичните задължения не са установени чрез ревизионен акт (РА) и са погасени по давност съгласно чл.171 от ДОПК и чл. 111, ал.1, б. „в“ от ЗЗД. С аргументи от Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. на ВАС счита, че всяко действие по прекъсване на давността следва да е доведено до знанието на длъжника, докато образуването на изпълнително дело и съобщението по чл.221, ал.1 от ДОПК не са сред тях. Визира нарушение на чл.109, ал.1 от ДОПК и чл. 121, ал.4 от ДОПК поради липса на искане за продължаване на срока на наложените обезпечителни мерки. Претендира се отмяна на решението и потвърденото с него ПНОМ и присъждане на сторените разноски. В писмена защита от 02.07.2024 г., чрез адв. Р. К. от САК, жалбоподателят поддържа, че не са му връчени никакви документи преди издаване на

оспореното ПНОМ.

Отвѣтникът - директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - София, чрез процесуалния си представител юкр.В., счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

В оспореното Решение № ПИ-150 от 31.05.2024 г. е описана следната фактическа обстановка:

В ТД на НАП е образувано изпълнително дело №160091965/2016 г., по описа на дирекция „Събиране“, ТД на НАП София срещу Б. К. Б. с ЕГН [ЕГН] за събиране на установени и изискуеми публични вземания, произтичащи от подадени декларации - образец б - за държавно обществено осигуряване, за здравно осигуряване, за универсален пенсионен фонд за различни данъчни периоди от 2013 г. до 2020 г. и от фиш с взыскател Столична община.

На 05.06.2017 г. с изх. №С170022-048-0104443 от 05.06.2017 г. е издадено Съобщение за доброволно изпълнение до Б. К. Б. с ЕГН [ЕГН], с което лицето е уведомено за образуваното изпълнително дело, за вида и размера на задълженията и за възможността същите да бъдат заплатени доброволно в рамките на 7- дневен срок от получаване на съобщението. Към момента на издаване на цитираното съобщение публичните задължения на лицето са били в размер на б 140,54 лв.

С изх. №С180022-022-0017685 от 23.03.2018 г. е издадено и Постановление за налагане на обезпечителни мерки, с което, с цел обезпечаване на съществуващите задължения, се налага обезпечителна мярка заповор върху две моторни превозни средства: лек автомобил марка Р., модел 307 с рег. [рег.номер на МПС] и лек автомобил марка V., модел П. с рег. [рег.номер на МПС]. Издадено е и заповорно съобщение с изх. №С180022-122-0003645 от 23.03.2018 г. до Столична дирекция на вътрешните работи, с което се налага заповор върху посочените по-горе превозни средства. Получен е и отговор на заповорно съобщение от отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с което Национална агенция за приходите е уведомена за наложения заповор на превозните средства.

На 13.04.2020 г. с изх. №С200022-105-0115453 от 13.04.2020 г. е издадено Разпореждане за присъединяване, с което са присъединени още вземания с взыскател Национална агенция за приходите в размер на 3639,10 лв., произтичащи от подадени декларации - образец б за данъчни периоди 2017 г. и 2018 г.

На 09.07.2020 г. с изх. №С200022-105-0232298 от 09.07.2020 г. е издадено Разпореждане за присъединяване, с което към изпълнителното дело се присъединяват вземания в размер на 3808,96 лв., с взыскател Национална агенция за приходите, произтичащи от подадени декларации - образец б за данъчен период 2019 г.

На 27.05.2021 г. е издадено Разпореждане за присъединяване с изх. №С210022-105-0152441 от 27.05.2021 г., с което към изпълнителното дело са присъединени публични задължения в размер на 2047,40 лв., произтичащи от декларации - образец б за данъчен период 2020 г.

На 18.08.2021 г. е издадено Разпореждане за присъединяване с изх. №С210022-105-0280769 от 18.08.2021 г., с което са присъединени публични задължения, произтичащи от глоба, наложена от Столична община, в размер на 20 лв.

На 18.08.2021 г. е издадено и Постановление за налагане на обезпечителни мерки с

изх. №С210022-022-0060715 от 18.08.2021 г., с което на лицето Б. К. Б. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги в Обединена българска банка, Юробанк България АД, Райфайзенбанк България ЕАД и Алианц Банк България АД.

Изпратено е Запорно съобщение с изх. №С210022-003-0046882/18.08.2021 г. до Райфайзенбанк България ЕАД за сумата от 18 647,06 лв. към датата на издаване на цитирания документ. От страна на Райфайзенбанк е получен отговор на запорно съобщение с №ИЗХ-001- 48467 от 19.08.2021 г., с което вземането се признава, но се посочва, че по откритата сметка на лицето няма наличност и са налице и други наложени запори. Постъпил е и отговор на разпореждане за изпълнение на запорно съобщение от Райфайзенбанк България ЕАД с №ИЗХ-001-56366/01.10.2021 г., с което банката уведомява, че по сметката на задълженото лице няма наличност.

На 19.04.2022 г. е издадено Разпореждане за частично прекратяване на производството по принудително изпълнение съгласно чл. 225 от ДОПК с изх. №С220022-035-0196196, с което частично е прекратено производството по принудително изпълнение в частта за вземане на Главна дирекция Национална полиция - СДВР за глоба в размер на 10,00 лв.

Издадено е и Разпореждане за частично прекратяване на производството по принудително изпълнение съгласно чл. 225 от ДОПК с изх. №С240022-035-0048790 от 11.03.2024 г., с което частично е прекратено производството по принудително изпълнение за вземане в размер на 50,00 лв. с взыскател Областна дирекция на МВР - СДВР.

На 10.05.2024 г. е издадено процесното ПНОМ изх. №С240022-022-0032189 от 10.05.2024 г., с което на лицето Б. К. Б. е наложен запор върху вземане от трето лице - „Бомида 2016“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] за сумата от 21 875,87 лв. Като мотиви за предприемане на посочената обезпечителна мярка публичният изпълнител е посочил неспазването на разпоредбата на чл. 178, ал. 1 от ДОПК, изтичането на срока за доброволно плащане и предотвратяване изтичането на 5-годишния давностен срок. Посочва се също, че задълженото лице не е обявило цялото си имущество, както и че не е упражнило правото си, предвидено в разпоредбата на чл. 214 от ДОПК. В връзка с цитираното постановление е издадено и Запорно съобщение с изх. №С240022-119-0006416 от 10.05.2024 г. до „Бомида 2016“ ЕООД, с което е наложен запор върху вземането в размер на 21 875,87 лв., което Б. К. Б. има и което произтича от сключен безсрочен трудов договор на основание чл. 67, ал.1, т. 1 от КТ, влязъл в сила на 08.03.2024 г.

По повод обжалване по административен ред ПНОМ е потвърдено с оспореното Решение № ПИ-150 от 31.05.2024 г. на директора на ТД на НАП София. Посочено е в решението, че според справка в информационния масив на НАП спрямо Б. К. Б. с ЕГН [ЕГН] не е образувано ревизионно производство, не е издавана заповед за възлагане на ревизия и не е налице извършване на контролна дейност по реда на ДОПК. На следващо място, решаващият орган е изложил подробни мотиви защо приема, че не е изтекла погасителната давност по чл.171 от ДОПК за публичните задължения на лицето, като е намерил за приложима разпоредбата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, съгласно която давността спира с налагането на обезпечителни мерки. Посочил е, че давността е спряна с издаване на ПНОМ с изх. №С180022-022-0017685 от 23.03.2018

г. и ПНОМ с изх. №С210022-022-0060715 от 18.08.2021 г. Относно абсолютната погасителна давност е съобразил, че задълженията на Б. К. Б. обхващат данъчни периоди от 2013 г. до 2021 г., като най-рано възникналите задължения касаят данъчен период 2013 г. и произтичат от подадена декларация - образец 6 с вх. №140021404918874 от 28.05.2014 г. Същите са със срок за доброволно плащане до 30 април 2014 г. За тях абсолютният давностен срок започва да тече от 1 януари 2015 година, като към датата на произнасяне от органа не е изтекъл.

Изложени са аргументи от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., според който давностните срокове се считат спрели да текат от 24.03.2020 г. и съгласно § 13 ПЗР на ЗИД към Закона за здравето са възобновени, считано от 22.05.2020 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срока по чл. 197, ал. 2 ДОПК и от надлежна страна. Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – директор на Териториалната дирекция на НАП – София и в срока по чл.197, ал.1 ДОПК. ПНОМ е издадено от компетентен публичен изпълнител в компетентната ТД на НАП съгласно чл.8, ал.1, т.1 ДОПК, вр. чл.167, ал.1 ДОПК, в предвидената в чл.196 ДОПК писмена форма, чрез изрично посочване на изпълнителен титул, размер на публичните задължения и правни основания по ДОПК за налагане на обезпечителните мерки. Твърдението на жалбоподателя за нарушение на изискването на форма на ПНОМ освен голословно, не съответства на съдържанието на постановлението.

Установява се от мотивите на процесното ПНОМ № С240022-022-0032189 от 10.05.2024 г., че същото е издадено при преценка за затруднено събиране на публично вземане по изп.д. №[ЕИК]/2016 г. по описа на Дирекция „Събиране“ на ТД на НАП София в размер общо на 21 875.87 лв., от които 13 402.16 лв. главница и 8473.71 лв. лихви за забава.

Установява се от Съобщение за доброволно изпълнение изх. №С170022-048-0104443 от 05.06.2017 г., че изп.д. №[ЕИК]/2016 г. е образувано за публични задължения на Б. К. Б., ЕГН [ЕГН], които произтичат от декларация образец 6 за универсален пенсионен фонд, ДОО и здравно осигуряване, като според оспореното решение най-рано възникналите от тях са за 2013 г. по декларация с вх. №140021404918874 от 28.05.2014 г., а впоследствие са присъединени такива вземания по декларация образец 6 до 2020 г.

Налице са наложени глоби по наказателно постановление от 03.04.2013 г. и по два броя фиша – от 24.12.2011 г. и от 28.03.2017 г.

Изпълнителните основания са уредени в чл.209, ал.2 от ДОПК, като декларацията образец 6 е изпълнителен титул по чл.209, ал.2, т.2 от ДОПК. Вярно е, че ревизионният акт е самостоятелен изпълнителен титул съгласно чл.209, ал.2, т.1 от ДОПК, но в случая безспорно се установява от процесното Решение № ПИ-150 от 31.05.2024 г., че спрямо жалбоподателя не е образувано контролно производство по ДОПК, респ. не е издаван ревизионен акт. Ето защо доводите му за незаконосъобразност поради липса на издаден ревизионен акт са изцяло неотнормирани към спора. По идентичен начин е ирелевантно и възражението на лицето за липса на подадено искане по чл.121, ал.4 от ДОПК за продължаване на срока на наложени предварителни обезпечителни мерки, тъй като процесните обезпечителни мерки не са

предварителни и не са наложени по реда на чл.121 от ДОПК.

Релевантни са възраженията на жалбоподателя за изтекла погасителна давност по чл.171 от ДОПК и позоваването на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. на ВАС. В тълкувателния акт е прието, че позоваването на предвидената в закона погасителна давност е средство за защита на длъжника. Ето защо, всяко действие, с което давността се прекъсва, следва да е доведено предварително до неговото знание. При образуването на изпълнителното дело длъжникът не взема участие, следователно с това действие не може да бъде прекъсвана давността. Лицето, срещу което се предприемат действията по принудително изпълнение, следва да бъде наясно, че бездействието на вискателя е приключило и той заявява претенциите си за плащане на публичното задължение. Не може да бъде прекъсната давността, без длъжникът да е узнал за това. От тълкуването на чл. 172, ал. 2 ДОПК се налага извод, че нормативната уредба има предвид само тези действия, които са сведени до знанието на длъжника. Само те могат да послужат за прекъсване на давността, а образуването на изпълнително дело не е сред тях. Нормата на чл. 172, ал. 2 ДОПК предвижда като юридически факт, прекъсващ давността, предприемането на действия по принудително изпълнение. Нормата е конкретна, ясна и следва да се прилага стриктно. Образоването на изпълнително дело по реда на чл. 220, ал. 1 от ДОПК и съобщението по чл.221, ал.1 от ДОПК не прекъсват давността.

Решаващият орган се позовава на разпоредбата на чл.172, ал.1, т.5 от ДОПК, според която давността спира с налагането на обезпечителни мерки, в случая чрез издаване на ПНОМ с изх. №С180022-022-0017685 от 23.03.2018 г. и ПНОМ с изх. №С210022-022-0060715 от 18.08.2021 г.

По силата на задължителното тълкуване, дадено с Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. на ВАС, всички действия/актове на публичния изпълнител, с които се спира или прекъсва погасителната давност, следва да са сведени до знанието на длъжника.

В изпратената от публичния изпълнител административна преписка не се съдържат данни за редовно връчване на длъжника на ПНОМ с изх. №С180022-022-0017685 от 23.03.2018 г. Изпратените до третите задължени лица (търговски банки, СДВР и работодателя „Бомида 2016“ ООД) съобщения за наложени обезпечителни мерки имат значение за проявяване на тяхното действие спрямо тези трети лица, но не съставляват „свеждане до знанието на длъжника“ според разясненията на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. на ВАС. Налице е редовно връчване на адв. Р. К. на запорно съобщение изх.№ С240022-119-0006416 от 10.05.2024 г., но според преписката същото е адресирано до работодателя „Бомида 2016“ ООД във връзка с процесното ПНОМ, респ. неговото обжалване от Б. Б..

Единственото релевантно „свеждане до знанието на длъжника“ касае редовно връчено на 23.09.2021 г. ПНОМ с изх. №С210022-022-0060715 от 18.08.2021 г. (л.51). Въз основа на него и на основание чл.172, ал.1, т.5 от ДОПК следва да се приеме, че считано от 23.09.2021 г. давността по чл.171 от ДОПК е спряна. Последната разпоредба урежда давностни срокове в изпълнителното производство като в ал.1 предвижда, че публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Втората алинея урежда абсолютен погасителен давностен срок – с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща

годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността.

В случая, най-рано възникналите публични вземания за 2013 г. са по декларация образец 6 с вх. №140021404918874 от 28.05.2014 г. За тях годината, следваща годината, през която е следвало да се платят публичните задължения, е 2015 г., или считано от 01.01.2015 г. започват да текат сроковете по чл.171 от ДОПК, които изтичат към 01.01.2020 г. В административната преписка не се съдържат други доказателства, които да установяват редовно връчване/свеждане до знанието на длъжника на актове за действия на публичния изпълнител, които спират съгласно чл.172, ал.1 от ДОПК или прекъсват давността съгласно чл.172, ал.2 от ДОПК – конкретно действия по принудително изпълнение, но в светлината на тълкуването, дадено в Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. на ВАС – такива, които са сведени до знанието на длъжника.

По изложените съображения, публичните задължения на лицето по декларация образец 6 за 2013 г., подадена през 2014 г., са погасени по давност. По аналогични съображения са погасени и публичните задължения на лицето по декларация образец 6 за 2014 г., подадена през 2015 г. За тях погасителната давност по чл.171, ал.1 от ДОПК започва за тече на 01.01.2016 г. и изтича към 01.01.2021 г.

По изложените съображения и съобразно представените по делото доказателства за публичните задължения на жалбоподателя за 2013 г. и 2014 г. по декларация образец 6 е изтекла погасителната давност по чл.171, ал.1 от ДОПК.

В идентичен смисъл е Решение № 5206 от 02.08.2023 г. по адм. д. № 4255/2023 г. на АССГ.

Видно от Съобщение за доброволно изпълнение изх. №С170022-048-0104443 от 05.06.2017 г. главниците на публичните задължения по декларации образец 6 за 2013 г. и 2014 г. възлизат общо на 2951.44 лв. Актуалният размер на публичните задължения на лицето към датата на издаване на оспореното ПНОМ възлиза на 21 875.87 лв. и включва задължения на лицето по декларации образец 6 от 2015 г. до 2020 г. Тези публични задължения не са погасени по давност, тъй като за тях не са изтекли сроковете по чл.171, ал.1 и ал.2 от ДОПК, които започват да текат от 01.01.2017 г. и изтичат към 01.01.2022 г., но са спрени на основание чл.172, ал.1, т.5 от ДОПК с редовното връчване на 23.09.2021 г. на ПНОМ с изх. №С210022-022-0060715 от 18.08.2021 г.

Частично основателна е претенцията на жалбоподателя за погасяване по давност на част от публичните му задължения за лихви за забава. Преди 05.08.2023 г. (влизане в сила на чл. 171, ал. 3 ДОПК), съгласно чл. 111, б. „в“ от ЗЗД вземанията за лихви се погасяват с изтичане на тригодишна давност. В този смисъл е Решение № 7769 от 24.06.2024 г. по адм. д. № 3685/2024 г., VIII отд. на ВАС. Тъй като в случая спирането на давността по чл.172, ал.1, т.5 от ДОПК е настъпило на 23.09.2021 г., то погасени по давност се явяват и всички лихви за забава, начислени преди 23.09.2018 г.

Процесната обезпечителна мярка е запор върху вземане от длъжника Б. Б. от негов работодател съгласно чл.202 от ДОПК. Видно от ПНОМ запорът е наложен за сумата от 21 875.87 лв. – главница и лихви. Тъй като в тази сума се включват погасени по давност публични вземания обжалваното Решение № ПИ-150 от 31.05.2024 г. и потвърденото с него ПНОМ следва да бъдат

отменени частично и преписката – върната на административния орган за съобразяване на размера на обезпечителната мярка с размера на публичните задължения на лицето съгласно чл.195, ал.7 от ДОПК.

За пълнота следва да се отбележи, че визирият от жалбоподателя срок по чл.109 от ДОПК е неприложим в случая, тъй като спрямо него няма образувано контролно производство по ДОПК.

При този изход на спора разноски се дължат в полза и на двете страни. На жалбоподателя следва да се присъдят сторените разноски за държавна такса в размер на 10.00 лв. Жалбоподателят претендира разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1200.00 лв. Тази сума надвишава минималната по чл.8, ал.1, вр. чл.7, ал.2, т.3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, която е в размер на 1581.17 лв. съобразно обжалваемия интерес от 21 875,87 лв., явява се справедлива и напълно съответства на фактическата и правна сложност на спора.

При този изход на спора е основателно и искането на ответника за присъждане на възнаграждение за юрисконсулт. Производството по чл. 197, ал. 2 - 4 от ДОПК е особено производство, различно от производството по обжалване на ревизионните актове, поради което специалната разпоредба на чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК е неприложима, а възнаграждението за юрисконсулт е дължимо на основание субсидиарното приложение на чл. 78, ал. 8 във вр. с, ал. 3 от ГПК и следва да бъде определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ /в т. см. Решение № 1921/13.02.2018 г. на ВАС по адм. д. № 13662/2017 г., I о. и Определение № 3544/20.03.2018 г. на ВАС по адм. д. № 3319/2018 г., I отделение/. Според последната разпоредба по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лева. С оглед фактическата и правна сложност на делото съдът намира, че в случая дължимото възнаграждение за юрисконсулт следва да бъде определено в размер на 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Б. К. Б., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] Решение № ПИ-150 от 31.05.2024 г., издадено от директора на ТД на НАП [населено място], както и потвърденото с него ПНОМ № С240022-022-0032189 от 10.05.2024 г. на публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ на ТД на НАП София, **в частта** на погасените по давност публични вземания за 2013 г. и 2014 г. по декларация образец 6 и по чл.111, б. „в“ от ЗЗД и в тази част

ВРЪЩА делото като преписка на публичен изпълнител при ТД на НАП София - компетентен орган по изпълнително дело № №160091965/2016 г., който в 14-дневен срок от съобщението да съобрази размера на обезпечителната мярка по ПНОМ № С240022-022-0032189 от 10.05.2024 г. с размера на публичните задължения на лицето съгласно чл.195, ал.7 от ДОПК в

съответствие на указанията на съда по тълкуванети и прилагането на закона в мотивите на съдебното решение.

ОТХВЪРЛЯ оспорването в останалата част.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите да заплати на Б. К. Б., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] сторените по делото разноси в размер на 1210.00 лв.

ОСЪЖДА Б. К. Б., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] да Национална агенция по приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: